

Nit de poetes – Olga Morote

23.09.2014 | 09:50

OLGA MOROTE Divendres passat vaig assistir a la 21a edició de Nit de Poetes que va tenir lloc, com ja és habitual, al Pati de les Magnòlies de l'Edifici de la Generalitat a Girona. Una nit esplèndida que ens va omplir de llum i energia per encarar una nova tardor que es preveu força caldejada. Va pagar la pena deixar la mandra al sofà, agafar el cotxe i fer carretera, i pagar un aparcament excessivament car per poder compartir amb força gent un espai d'allò més acollidor on va tenir un lloc privilegiat la paraula, el vers, l'estrofa, la poesia. Un espai on vam poder escoltar diferents veus, diferents matisos, diferents paisatges. Les mateixes emocions, però, alhora d'oferir-nos la intimitat més íntima. La paraula més sentida. El record més punyent. La nostalgia que tot ho amara quan s'emprèn el viatge cap a la terra promesa: "Emigraven cap a la terra dels somnis, /allà on giren els eixos del món./ Deixaven enrere la casa del fang, / les muntanyes de mans molsudes,/ les feixes de pissarra borda, els barrancs vetiginosos, / les séquies desbordants, / el verd tendre dels ametllers./..." (Àngel Rodríguez, La terra promesa). L'inexorable pas del temps: "El mirall on em miro em veu més jove. / És d'aigua que passa pura i rabent, / lliscant pels còdols dels dies. / De cop, / algunes branques em ratllen el rostre / i se'n van, corrent avall, / com els records que he anat oblidant. / Entre els reflexos del sol / i l'ombra dels arbres, / sóc i no sóc /..." (Josep M. Sala-Valldaura, El mirall de la memòria). Humans, tanmateix: "Passem pel món buscant lligams reals / l'intent humà d'un vel suau de llum. / Siguem amables quan tractem la gent / siguem humils als cops d'atzar dels daus. /..." (Jaume Bosquet, Al marbre). Per sobre de tot, la paraula: "Obro la finestra, amb l'alba entre dos focs / i la paraula, closa, bat ales de xoriguer, / a la recerca d'un poema, hoste del temps. / Plana per tarters ardents, de fel i mel, / i pel gorg ombríu d'aquellarres folls. / Dagues de xardor pinten el migjorn / i la paraula, amb empelt recremat, / davalla a l'ombra d'un ginjoler grenyal./..." (Josep Solà, Paraula).

Quatre poetes d'avui (i de sempre) que van llegir els seus poemes amb veu pròpia, des del seu personal paisatge interior, entrelaçats tots ells amb al poeta de sempre que aquest any era Antonio Machado (Sevilla, 1875 - Cotlliure, 1939) a qui donava veu, emotiva i vibrant, Lluís Lucero que va recordar el gran poeta com la primera víctima de l'exili que provocà la derrota de la República espanyola i que va morir a Cotlliure el 22 de febrer de 1939, 25 dies després d'haver travessat la frontera. "(É) Mi padre, aún joven. Lee, escribe, hojea / sus libros y medita. Se levanta; / va hacia la puerta del jardín. Pasea. / A veces habla solo, a veces canta. / Sus grandes ojos de mirar inquieto / ahora vagar parecen, sin objeto / donde puedan posar, en el vacío. / Ya escapan de su ayer a su mañana; / ya miran en el tiempo, ¡padre mío!, / piadosamente mi cabeza cana." (Antonio Machado, Sonetos, IV).

I a la segona part de Nit de Poetes: Homenatge a Joan Vinyoli (Barcelona, 1914-1984), sobre qui vaig escriure tres articles d'opinió recollits en el meu llibre Després de tot: Literatura i vida (13 d'abril de 2010), Literatura a l'Empordà (3 d'agost de 2010) i Begur i Vinyoli (5 de juliol de 2011).

Girona explica Vinyoli és el títol del vídeo que vam visualitzar, alternat amb un magnífic recital poètic de la seva obra, i que explica la relació de Vinyoli amb Girona a partir de les diferents etapes de la seva vida. Una vida intensa plena de passió vital i de risc. Ja ho vaig escriure al primer dels articles citats: "En el conflicte vital de Joan Vinyoli ens hi podem reconèixer tots. És la lluita entre vida i somni, entre realitat i desig, entre sentir-se viu sempre i voler tocat l'infinit, i acceptar ?serenament el pas del temps i les seves xacres".

"La poesia allunya de les aparences / i fa propera la realitat. / Memòria: perdre's com en un dellà / que és sols l'aquí, darrera / cortines transparents. / I què veus? / No res, un fum. / En veritat us dic / que no es fa res en veritat sinó / per la paraula creadora del silenci". (Joan Vinyoli, No res, un fum).

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/09/23/nit-poetes/688833.html>